

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Ioannis Berchmanni Flandro-Belgæ Religiosi Societatis Iesv

Cepari, Virgilio

Antverpiæ, 1630

Inuocantibus se castitatis se custodem præbet.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46083](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46083)

cula castitatis suppetias venit. Etenim sæcularium Religiosorumque hominum, cuiuscumque ordinis aut sexûs, plurimi Angelicâ eius puritate cognitâ, cum in grauissima castitatis discrimina subinde incidissent, nequidquam sese illis explicare conati, eius tandem ope inuocatâ, remedium inuenere, libidinum suarum ignibus repente velut aquâ effusâ extinctis. Postea verò, ad illustrandam Dei eiusque seruuli Ioannis gloriam, accepta beneficia apud varios nostrum professi, testandæ gratitudinis ergò, aut per se ipsi, aut per alios votiuas memoriæ tabulas, atque anathemata monumento eius suspendere, perpetuâ deinde veneratione religioneque castissimum Iuuenem profecuti: vt videatur profecto beatissima Virgo hunc seruum suum ac filium non modò viuum prærogatiuis, sed & mortuum prodigijs ornare voluisse. Ioanni, ad asserendam subducendamque longissimè innocentiam suam, ab omni noxâ seu aduersus leges Religionis seu Præcepta seu Consilia diuina (vti diximus ab eo propositum fuisse) extra singulare Dei præsidium, hæ quinque prætereà res auxilio fuere: Comoda bonaque natura; ordinata viuendi ratio; linguæ custodia; vsus examinis; diei denique vnus mensis quolibet, ad res animi sui excutiendas disponendasque vacatio: quæ res

omnes ab eiusdem præsidio gratiæ nascebantur. In primis ad res administrandas maximi refert bona præditum esse naturâ, præcipuè id conducit ad formandos mores, vitamque cum virtute instituendam. At causæ, cur homines difficulter admodum peccata lapsusque omnes euitare possint, ex ferè sunt: quòd in humanorum corporum temperatione non semper inter se congruunt ea ex quibus ipsa constant, sed plerumque inæquali mixtione redundat aut bilis, aut pituita, aut sanguis, aut melancholia: quas ob res & in ea vitia homines procliuius incidunt, in quæ superantis humoris impetu violentius impelluntur. Atque hinc vsu venit, cum casus aliquis inciderit, repente vt concitetur, erumpatque appetitus, qui nullo rationis expectato imperio, eam anteuertat, ac vi etiam per iniuriam subigat libidini suæ. At in fabricando compingendoque Ioannis corpore, cælum ipsum atque elementa, natura quoque & gratia (vt omni ex parte quàm perfectissimum esset) videntur consensisse. Etenim tam iusta erat mixtionis proportio, vt in eius temperatione partes nullæ dissentirent. Crederes humorum portiones æquis libræ lancibus fuisse admensas, ita nullius præ altero vis, præterquam sanguinis modicæ, dominabatur.

Quo-

Quoniam verò affectiones animi naturaliter constitutioni corporis obsequuntur ac parent, ex eaque harum operatio motusque omnis pender, quamdiu videlicet animus hic corpori hæret affixus; cum natura Ioanni corpus præstantissimâ temperatione compactum finxerit, affectiones quoque motionesque omnes in animo eius moderatissimæ existere. Ille igitur, & diuinâ ope nixus, & sui vigilantissimâ custodiâ septus, haud difficulter providere poterat (vti faciebat) ne appetitiones vllæ rationem præuerterent, aut tenebras offunderent, aut alieno tempore, aut vehementius quàm ratio permetteret, tumultuarentur. Atque ad hunc modum perpetuò carnem spiritui, corpus animo, sensus cupiditatesque rationi subiecit; prorsus vt absque seditione ac contentionibus, pacem iucundissimam huic suo bene temperato regno confirmarit. Hinc præclara quædam illi nascebantur ornamenta, quæ cum in eo eniterent, non amabilem magis quàm mirabilem omnibus efficiebant. In primis perpetua illa alacritas, tranquillitasque animi, cum internâ pace coniuncta, quæ ex oculis eius atque ore toto elucebat, prodebatque sese constanti ac numquam intermissâ hilaritate vultûs, modestoque oris risu. Deinde idem ille morum tenor expers mutationis, nullo
vinqum

vniquam vllius motionis, turbationis, affe-
 ctionisq̄ue concitatae signo interruptus. De-
 nique iugis illa affluentia numquam satis
 laudatae laetitiae spiritualis, quam tanti fecere
 semper Viri sancti, commendaruntq̄ue per-
 fectioris vitae Magistri; vtpote quae arguat pu-
 ritatem excellentem animi; fastidium quod-
 dam ac nauseam rerum caducarum; vacui-
 tatem appetituum; gratiae diuinæ ac rationis
 in omnes affectus, motusq̄ue animi perfe-
 ctum dominatum. Interrogatus quandoque
 ab eiusdem secum cubiculi contubernali,
 percepissetne aliquando vel sensum leuissi-
 mum nascentis in se tristitiae, seu melancho-
 liae; Ego, respondit, quid rei melancholia
 sit, aut melancholicum esse quid sit, nescio.
 nempe haud meminerat, se vniquam, quid
 id esset, fuisse expertum. Et auditâ semel
 Rectoris domesticâ adhortatione, docentis,
 quantum Religioso homini noceret tristitia,
 utq̄ue mater esset ac nutrix tentationum
 omnium; ipse in colloquio sapius ea damna
 cum execratione celebrabat, subiiciebatq̄ue,
 se vsu quidem id non didicisse, sed auctori-
 tate Rectoris ita affirmantis; ceterâ, per Dei
 gratiam, numquam expertum. Et sanè felix
 ille Ioannis animus haud obscure indicabat,
 se mortali hac in vitâ gustum quemdam præ-
 cipere aeternae felicitatis, ac pignore illo se-
 cuturâ

*Alexandro
 Rimbal.*